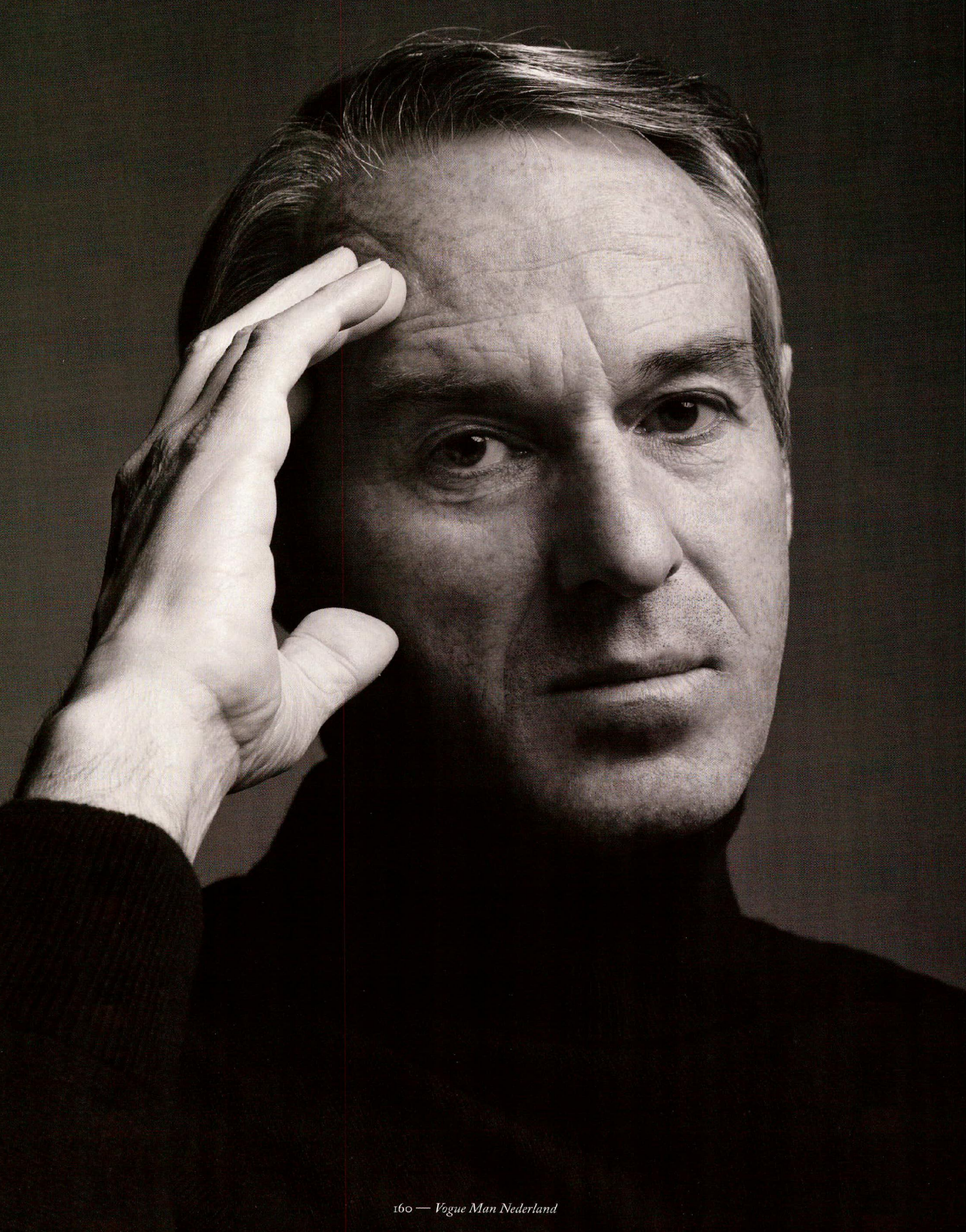

Risikant en
hartverscheurend:
zo omschreef *The Times*
het werk van regisseur
IVO VAN HOVE.

Tot ver buiten de
landsgrenzen is de Vlaming
ongekend succesvol.

HET BEWIJS:
EEN TELEFOONTJE VAN
NIEMAND MINDER
DAN
DAVID BOWIE.

‘De eerste tien minuten
voelde ik
pure paniek.’

‘IK
LEEF
IN
HET
TONEEL’

Het podium ligt er verlaten bij, de zaal is uitgestorven. In het decor van *Kings of War* poseert Ivo van Hove op een houten stoel. De regisseur wordt geregisseerd. ‘Kunt u nog even die hand bij uw kin houden,’ vraagt de fotograaf. Als een geroutineerd schouwspeler neemt Van Hove de pose aan, ontspannen, haast nonchalant, maar zich duidelijk bewust van elke beweging in de omgeving. Een technicus stommelt met snoeren langs het podium. Van Hove glimlacht: ‘Ik ben even afgeleid door die techniker.’ En roept de technicus schertsend na: ‘Laat mij *gerust!*’

Nog steeds die Vlaamse tongval, ook al woont hij meer dan vijftien jaar in Nederland. Sinds 2001 heeft Van Hove de leiding over Toneelgroep Amsterdam en onder zijn hoede kreeg het succesvolle gezelschap een internationale uitstraling. Van Hove is als gastregisseur betrokken bij onder meer de New York Theatre Workshop, de Berlijnse Schaubühne en de Münchner Kammerspiele. Van Hove: ‘Ik wil dat zo veel mogelijk mensen mijn voorstellingen zien. Vorig jaar regisseerde ik *A View from the Bridge* in Londen, die voorstelling gaat nu naar Broadway en is intussen door 180.000 mensen gezien. Voor een toneelvoorstelling is dat best veel.’

INTERVIEW SARAH MEULEMAN,
FOTOGRAFIE RUBEN DE WILDE

DWARS EN ORIGINEEL

Een grandioos understatement. Waar de gemiddelde voorstelling blij mag zijn met een paar volle zalen, staat Van Hoves handtekening haast garant voor publiekstrekkers. Zijn regies zijn vaak beeldend en spectaculair, mede dankzij de decorontwerpen door Van Hoves levenspartner Jan Versweyveld. In zijn bewerkingen stoeit Van Hove graag met de wetten van het theater, plaatst het publiek tussen de →

acteurs, laat een voorstelling met gemak vier uur duren. Of vieren-
twintig uur. 'Een voorstelling is geen commercieel product. Ik geloof
niet in een opportunistische aanpak. Ik moet beziel raken door een
stuk, dan begin ik eraan. Of mensen het me nou afraden, of niet. Ik
wil luisteren naar die innerlijke stem, blijven gaan waar voor mij het
vuur zit.'

Op de website van Toneelgroep Amsterdam staat over jou: *'He wants to hit
where it hurts.'*

Verbaasd: 'Echt? Ik hoop maar dat het in professionele zin bedoeld is. Dan
klopt het wel. Kijk, je moet mensen in het theater iets bieden wat ze thuis
niet kunnen meemaken. Dat is lastig, want thuis kun je tegenwoordig van
alles meemaken. Je hebt een computer, Netflix, een enorme televisie. Voor-
aleer je naar de schouwburg gaat en een kaartje koopt, moet er iets exclusiefs
tegenover staan, een ervaring die je nergens anders krijgt. Ik geloof heilig dat
mensen in het theater willen worden meegevoerd naar hun open wonden. Het
publiek wil geraakt worden en gechoqueerd. Waarom komen mensen kijken
naar *Richard III*? Die man roeit iedereen in zijn omgeving uit. En
toch zijn we al eeuwenlang door hem gefascineerd. Omdat er iets van
Richard III schuilt in elk van ons.'

We kunnen ook in films en romans die wonden opzoeken.

'De grote kracht van het theater in deze eeuw zal zijn dat het live
is. Je moet ervoor naar de schouwburg, dáár maak je het mee. Elke
avond is een beetje anders. Er is een grote nabijheid tussen publiek en
acteurs waar ik gretig gebruik van maak. Elk theaterbezoek moet een
zintuiglijke ervaring zijn.'

Voor die ervaring laat Van Hove geen middel ongebruikt, en
zijn oeuvre beperkt zich dan ook niet tot het theater. Hij regisseerde
opera's, een speelfilm en de musical *Rent* voor Joop van den Ende
Theaterproducties. Wellicht was het die veelzijdigheid in combina-
tie met zijn reputatie in het buitenland als dwars en origineel maker
die de aandacht van David Bowie triggerde. Van Hove werd gebeld
door Robert Fox, een wereldberoemd producent, Bowie wilde met
hem praten over een nieuw project. Van Hove glundert nog: 'In 1975
kocht ik voor het eerst een lp van Bowie: *Young Americans*. Hij is
mijn jeugdheld; ik ben volwassen geworden met zijn muziek. Als zo
iemand belt, dan zeg je geen nee.'

EERSTE ONTMOETING

De musical *Lazarus* is gebaseerd op Bowies personage uit de jaren-
zeventigcultfilm *The Man Who Fell to Earth*. Van Hove praat door-
gaans al snel, maar nog net wat sneller als hij vertelt over die eerste
ontmoeting met Bowie: 'We hadden afgesproken op zijn kantoor in
downtown New York. Ik had daarvoor nog een meeting en dat was
in feite mijn redding. Ik had geen tijd om nerveus te zijn. Voor ik
het wist, zat ik op de fiets richting Bowie. Goed. Ik kom binnen en
zie hem zitten achter een groot bureau. Een bescheiden verschijning,
grijs T-shirt, pantalon, eenvoudig. Ik liep naar hem toe en gek ge-
noeg voelde ik op dat moment helemaal niets, het was precies alsof
ik onder de anesthesie zat. Langzaam kwam het gesprek op gang.
Bowie is een enorme persoonlijkheid, maar ook vrij schuw. Er vielen
ongemakkelijke stiltes, en hoewel ik de neiging heb dat soort gaten

**'DAVID
BOWIE
IS EEN
ENORME
PERSOONLIJKHEID,
maar ook
SCHUW. Er vielen
ongemakkelijke
stiltes'**

vol te praten, liet ik ze bestaan.'

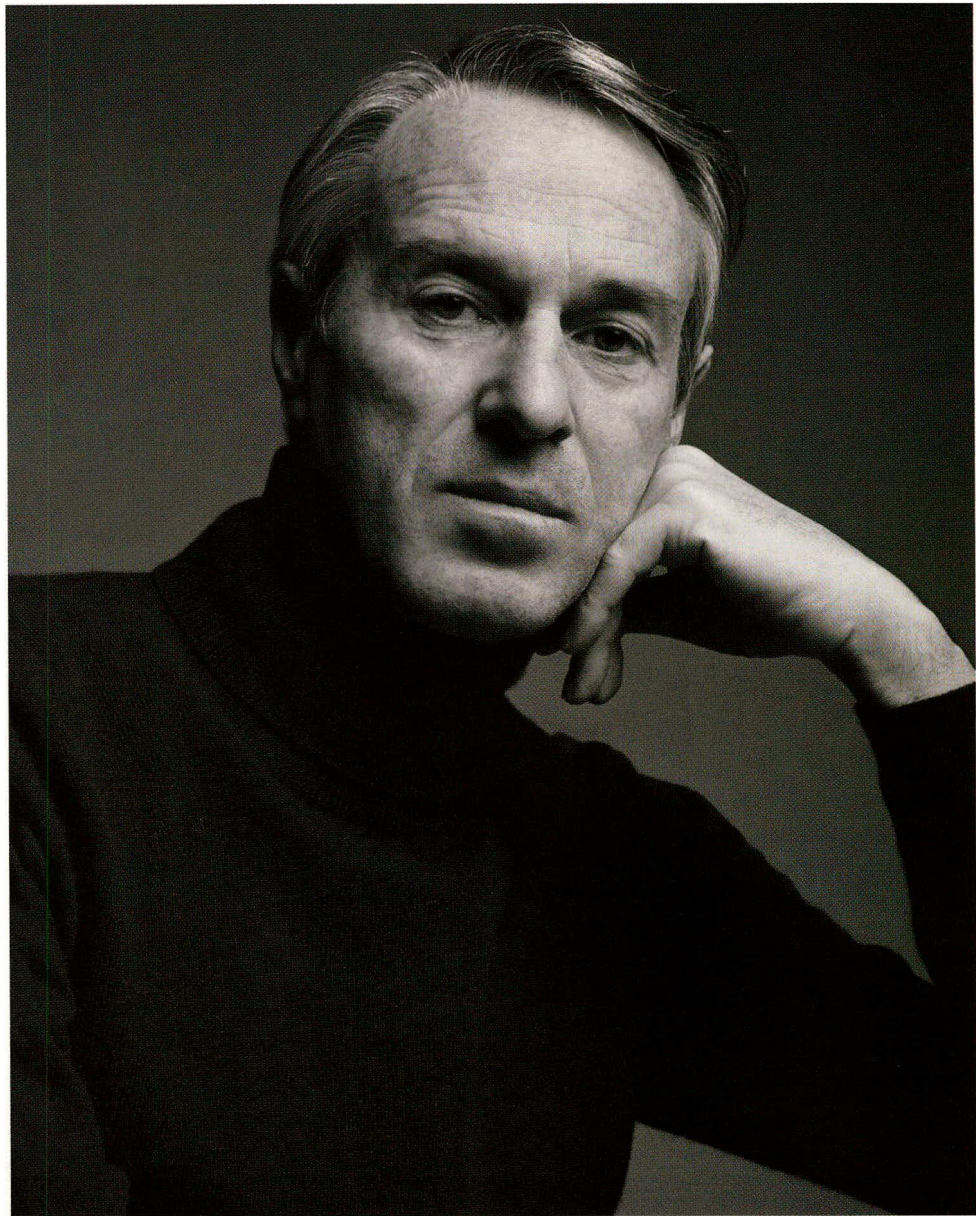
'De volgende dag hoorde ik dat hij met me wilde
werken. Onze tweede ontmoeting was super. De
schrijver van de musical, Enda Walsh, was er ook.
Op het bureau lagen drie scripts. Walsh en Bowie
lazen me de tekst voor en Bowie speelde zijn num-
mers af bij de tekst; niet op een hightechgeluids-
installatie, maar op zo'n aftands cd-spelertje. De eer-
ste tien minuten voelde ik pure paniek. Ik wist dat
ik na afloop zou moeten zeggen wat ik ervan vond.
Gelukkig kwam ik over die paniek heen en lukte het
me om écht te luisteren.'

Lazarus gaat eind 2015 in New York in première.
Van Hove: 'We zijn aan het casten. Bowie en ik wis-
selen lijstjes uit. Over de hoofdrol waren we snel uit:
Michael C. Hall, bij het grote publiek bekend van
de serie *Dexter*. Meer ga ik je niet verklappen. Echt
niet.' Wijzend, speelt: 'Ik ben een katholieke ziel, bij
mij krijg je de informatie er niet zomaar uit!'

NEE TEGEN HOFFMAN

Van Hove groeide op in het Limburgse Kwaadme-
chelen en ging op zijn elfde naar het Klein Semina-
rie, toen een jongensinternaat in Hoogstraten. Daar
ontdekte hij het theater: 'Op woensdagmiddag
mochten we een activiteit uitkiezen: sporten, een
wandeling maken door het dorp, waarbij het vooral
ging om de meisjes, of toncel. Ik koos voor toneel.
Het was een eigen wereld binnen de wereld van de
school, een onvoorspelbare, mysterieuze vrijplaats.
Dat trok me enorm aan.'

Na het internaat studeerde Van Hove rechten,
drie jaar lang. Tot dat ene moment dat hij zich

Kasjmieren coltrui
RE-EDITION

haarscherp herinnert: 'Ik zat aan een lange tafel in de bibliotheek van de universiteit te studeren. Ineens zag ik mezelf in die ruimte tussen al die boeken en ik dacht: ik zat hier gisteren ook, ik zit hier morgen weer en ik zal hier over twintig jaar nog zitten. Dit is helemaal niet wat ik met mijn leven wil. Ik heb het boek dichtgedaan, ben naar huis gegaan en heb mijn ouders verteld dat ik ermee stopte.'

Wat een theateraal moment.

Lachend: 'Misschien maak ik het *ietske* sterker, maar nee, het ging nog verder: de docent die echtscheidingsrecht gaf, heeft me een brief geschreven of ik alsjeblieft wilde terugkomen omdat ik in zijn ogen een belofte was binnen de advocatuur.'

Toch koos je voor het toneel.

'Ik wil iets doen wat ertoe doet, mijn stempel zetten. Voor mij is het theater de plek daarvoor. Ik druk in mijn voorstellingen uit wat ik denk en voel. Zoals een schrijver een boek schrijft, zijn mijn voorstellingen gemaskerde autobiografieën. Als je heel mijn oeuvre zou bekijken, weet je wie ik ben. Ik doe dat het liefst via mijn acteurs, zonder zelf zichtbaar te zijn. Dat zit er al heel lang in. Toen ik als jongetje logeerde bij mijn grootouders, liet ik mijn broer Jef al *toneelvoorstellingskes* spelen. Ik had ook met mijn grootouders kunnen praten, maar nee, ik wilde liever mijn broer iets laten opvoeren.'

Jef van Hove maakte in de loop der jaren plaats voor de grootste acteurs ter wereld: Nederlandse sterren als Halina Reijn, Gijs Scholten van Aschat en Hans Kesting; internationale namen als Juliette Binoche. In 1998 deed acteur Philip Seymour Hoffman auditie bij hem voor *A Streetcar Named Desire*. Van Hove: 'Hij was briljant, legde accenten in de tekst die niemand eerder had bedacht. Het beangstigde me, zo goed was hij. Ik zette net mijn eerste stappen in New York en dacht alleen maar: wat móet ik met die man? Ik heb hem afgewezen. Uit angst. Het is de grootste *kemel* uit mijn leven. Zoiets zou me nu niet meer overkomen.'

Je werkt nu al vijftien jaar bij TA, hoe zou je de relatie met je acteurs omschrijven?

Een frappante pauze in de spraakwaterval. Er zit een klein piepje

in zijn adem als hij denkt. Dan: 'Hopelijk een vader en een moeder tegelijk.' Hij knikt: 'Ja, dat is het. Er is een sterke band. Regisseren is geen eenrichtingsverkeer. Het is belangrijk om de acteurs te overtuigen van je idee, ze moeten honderdtachtig procent achter de uitvoering staan, anders werkt het niet.'

Je maakt lange dagen, reist veel, werkt samen met je levenspartner. In hoeverre is jouw bestaan vergroeid met het theater?

'Er is nog wel een leven daarbuiten. Ik ben een workaholic, maar niet zoals jij denkt dat ik het ben. Ik voel me gezegend met een vak waarin ik elke dag creatief kan zijn. Tijdens mijn vakanties bereid ik mijn projecten voor omdat ik dat graag wil. Ik heb geen hobby's. Ik ga in mijn vrije tijd niet snookeren of met vrienden iets heel anders doen. Ik ben nu zesenvijftig. Mijn vader is gestopt met werken toen hij achtenvijftig was, daar kan ik me niets bij indenken. Ik ben altijd bezig met het vak. Ik leef in het toneel en dat bevalt heel goed. Ik kan me geen leven voorstellen zonder het theater.'

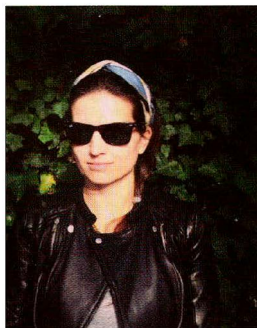
De musical Lazarus speelt vanaf december in New York. Volgend jaar april regisseert Van Hove nog een stuk in New York: The Crucible van Arthur Miller met Saoirse Ronan en Ben Whishaw in de hoofdrollen, toneelgroep amsterdam.nl.

VOGUE MAN CONTRIBUTORS

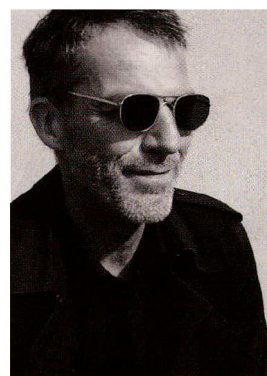
**BLOMMERS /
SCHUMM SCHOTEN**
EVERYONE SAYS HI
*'Wij vonden de locatie
het leukst.'*

**MATHILDE
KARRÈR MAAKTE
DE STILLS VOOR
MISTER VOGUE**
*'Het is bijzonder om een
bijdrage te mogen leveren
aan dit eerste issue. Voor
de shoppingpagina's heb-
ben we voor ieder type
man een specifiek beeld
gemaakt. In feite creëer
je een portret met de
ingrediënten die je
hebt, zonder de man
zelf in beeld.'*

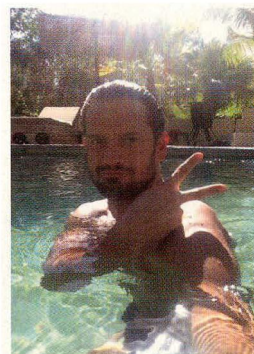

**RUBEN DE
WILDE LEGDE
IVO VAN HOVE
VAST**
*'Het was een abso-
lute eer om Ivo van
Hove te portret-
teren en om mee
te mogen werken
aan Vogue Man.
De fotografie-set
was midden op
het podium van de
Stadsschouwburg
opgebouwd. Het
voelde groots
en uniek.'*

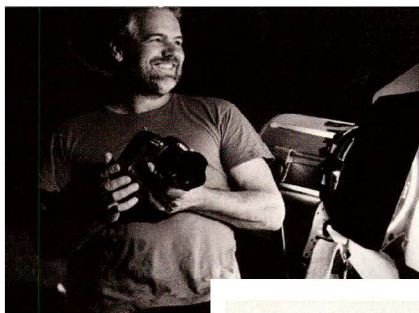
BART OOMES
**SCHOOT DE
GROOMING-
STILLS**
*'Geweldig om
eindelijk weer eens
geen vrouwen-
spulletjes te hoe-
ven fotograferen,
zeker als Martien
met allerlei
tasje de studio
binnenstapt en
me toevertrouwt
te doen en laten
wat ik wil met de
inhoud van die
tasje.'*

Vogue Man
vroeg de
11 FOTOGRAFEN
die meewerkten aan
dit *allereerste* issue
naar hun meest
**MEMORABELE
MOMENT.**

**PHILIPPE
VOGELENZANG**
**SCHOOT DE COVER,
EIGHT LINE POEM,
SPETTERS, LA VITA
PERFETTA EN LEK-
KER BEZIG OUWE!**
*'ALLES! Het is VOGUE
MAN #1! Ik schiet ook
voor Vogue Hommes en
L'Uomo Vogue, maar
werken met m'n homies voor
onze eigen Vogue Man
is een feest! Ieders talent,
creativiteit en visie werden
enorm gewaardeerd bij het
maken van dit nummer.'*

MARC DE GROOT
**SCHOOT BLACK TIE,
WHITE NOISE EN DE
PORTRETTE VAN
KEES DE KONING
EN DOUWE BOB**
*'Het was te gek hoe Marije
met The Deer Hunter als
inspiratie smokings met
outdoor-wear combineer-
de. Een soort James Bond
meets Bear Grylls.'*

PAUL BELLAART
**FOTOGRAFEERDE
JOOST CONIJN EN
FROM WHERE
DREAMS ARE
WOVEN**
*'Het leuke was dat
Martien, Eva en ik al
een tijdje nadachten
hoe we dit verbaal het
best konden vorm-
geven. Geweldig hoe
alles uiteindelijk bij
elkaar kwam. We
waren dan ook niet
verbaasd toen er om
twaalf uur 's nachts
een bootje passeerde
met een print identiek
aan de look van ons
model. De schipper
draaide meteen zijn
sloep en deed mee.
Best een leuke stad ...
Amsterdam.'*

**ANTON
CORBIJN**
**PORTRET-
TEERDE
DANE
DEHAAN**
*'Ik heb een
soort snapshots
gemaakt van
Dane in Berlijn.
Het was zeer
plezierig werken
met de held van
mijn nieuwe
film in een van
mijn favoriete
steden.'*

IRMINIA LENTJES
**SCHOOT DRIJ-
VENDE KRACHT**
*'Fascinerende wereld-
roeiers in één beweging.
Totale beheersing over
boot en lichaam.
Het geluid van de
bladen die het water
raken. Ochtendmist
boven de Amstel, het
moment dat de boot het
vlot verlaat.'*

**MEINKE
KLEIN**
**SCHOOT
IT'S TOO LATE
TO BE LATE
AGAIN**
*'We vonden het een
eer mee te mogen
werken aan de
eerste Vogue Man!
Voor knappe man-
nen mag je ons al-
tijd wakker maken.
En voor die whisky
trouwens ook.'*

ANNELIE BRUIJN
**SCHOOT RUNNING
GUN BLUES EN DE
PORTRETTE BIJ DE
SHOPPING PAGINA'S**
*'Het was mijn eerste
moderie voor Vogue, heel
spannend. Maar zodra
we de eerste foto hadden
geschoten voelde het
meteen goed, het ging al-
lemaal zo natuurlijk. Het
licht op het strand was
geweldig, de zon kwam
heel zacht door de wolken.
Zo mooi Hollands en
zacht van kleur.'*